

ЕМИЛ ПАВЛОВ
ЗА ДА ДОСТИГНА СЕБЕ СИ

chitanka.info

на *Олга*

*Какво е нужно
за отглеждането на красиво цвете,
да люби дните с аромата си,
да води празничното
шествие на пролетта?*

*Кой налива водата на слънцето
в дълбокото море на росата
и от него ли пие своите ноти
горският славей?*

*Откъде знае пъстървата
с малките точки червени,
къде точно сърби го поточето бистро,
за да го почеше?*

*Нали няма миг да настъпи, в който
децата на всички морета — вълните игриви,
ще изоставят внезапно
неуморните посоки на лодките,
отвързани от възхитения поглед на кея?*

Разкажи ми, Време!

*Отнеси ме високо нагоре,
над замразените в самотата си
горди върхове на земята
и в очите на планинската гъска пусни ме —
в тях да намеря
на животното диво следите,*

*избродирали върху земния плат
свободата си.*

*На снежинката в нежното бяло
научи ме с тишината да падам
в пируета на зимата,
семената повиващ
до усмивката на Март.*

*Открехвай ме нежно
с листенцата вишневи,
да пия жадно
на пчелата малка неуморната любов
до дъното на кехлибарените
медни улички.*

*И потопявай ме
в реката мъдра на спокойствието,
тъй както прекипяващият Юли
в омагьосаните гайди на Родопите
се сгушва.*

*С музиката на дъжда
засявай ме,
в щедрите прегръдки на пръстта
ми подарявай бъдеще.*

Подслони ме, Време!

*Посоките, в света на хората,
изследвах дълго
в търсене на знаците,
насочващи към моето призвание.*

*Край лъскавия праг на славата,
изкушаваща със кухата си вечност,
преминах,*

но не спрях.

*На суетата
в огледалото бездънно се изливах.
И спусках се по склоновете
стръмни на лъжата —
те не изискват никакво усилие.*

*Дълбаех в похотта с наслада
чак до грозното ѝ изкривено дъно.
И робувах на плътта си.
Стопявах се в прегръдките
изгарящи на алкохола.*

*На сивите желания размерите безкрайни
обстойно мерех с дните.
И крачех из дълбоките подземия
на безличието,
ненамерил никъде следата,
отредена ми да я запълня.*

*Накрая дом за себе си издигнах
зад невъзможните стени на самотата.
И нито търсех вече,
нито чаках.*

*Докато в един следобед летен,
не се разтвориха очите ми отново
пред изящните пеперудени стъпки из въздуха.*

Те ме викаха!

*Спомням си, душата ми тогава
как от радост изкрещя и се разписка.*

*Прозорчетата многобройни на красивото
са винаги обърнати към Бог*

*и се усмихват.
Помогни ми всяко да открия —
душата гладна да нахраня със обичане.*

*Едва сега узнах
най-съкровената измежду всички тайни —
че всичките многообразни форми,
със своите богати съдържания,
събрани заедно, разкриват образа на Бог!
Дай ми сили, Време,
мястото си в този образ да заема.*

*Долавям шепот
от градината с прозрачните слънца,
наречена Поезия.
Цветята ѝ ме викат —
през грубите стени на тялото да се промъквам, —
възхитително вълшебни,
настоятелно в дома си ме приканват,
за да ги рисувам!
Но не зная как.*

Покажи ми, Време!

*По крехката посока на сърцето
все по-навътре, към началото
светлината си разливай,
за да достигна себе си!*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.